

LBRIS

We know
books

TERESA
MEDEIROS

*O lady
cuceritoare*

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

PROLOG

Kevin Ó hArtagain păși în peșteră cu sabia în mâinile tremurânde. Rușinea își dăduse mâna cu frica în timp ce își amintea de jurământul pe care îl făcuse în fața regelui său. Indiferent ce avea de înfruntat, arma nu trebuia să îi tremure niciodată în mâini. Dacă tovarășii săi de arme l-ar fi văzut atunci, ar fi răs batjocoritor de membrele sale tremurânde. Îl văzuseră nimicind atât oameni, cât și bestii în luptă, cu dinții dezvăluți și cu un mârâit pe buze. Cu umerii săi masivi și înălțimea impunătoare, se ridica deasupra majorității adversarilor și nu era un om pe care mulți ar fi vrut să-l înfrunte în întuneric.

Și totuși, el stătea acolo, în pasajul întunecat al acelei peșteri, cu sudoarea curgându-i printre împletituri în râuri de gheață și cu mirosul propriei frici în nări.

Înaintă, furișându-se în lateral pentru a rămâne cu spatele la perețe. O torță supradimensionată din spatele peșterii se aprinse. Kevin își aruncă propria torță, sări în centrul pasajului și se ghemui în spatele unei stalagmite zimțate. Lumina abundentă dezvălui ce îl aștepta. Mâna lui alunecă în noroiul care acoperea stalagmita. Vidul negru din adâncul stomacului îi crescua, amenințând să-l înghită din interior spre exterior.

Spectrul îl urmărea cu o grație ascunsă, aruncând umbre de coșmar pe pereții peșterii. O glugă neagră de călău îi masca trăsăturile. Ochii verzi străluceau în glugă ca o iluzie văzută pentru scurt timp și pusă repezede la îndoială. Sabia masivă din mâna înmănușată a apariției infernale făcu un gest spre stalagmita în spatele căreia se ghemuia Kevin, într-o invitație sumbră. Kevin închise ochii și se gândi la cei patru bărbați care veniseră acolo înaintea lui. Patru războinici morți, lăsați să putrezească precum niște legume stricate în pădurea plină de mușchi.

Furia începu să crească, alungând frica paralizantă. Începu în degetul mic de la un picior și se târî în sus ca o liană fermă. Le dădu membrilor sale curajul de care aveau nevoie pentru a se ridica încet, ieși din adăpostul ridicol și se întoarse pentru a-l întâlni pe demon. Un zâmbet îndrăzneț îi răsuci buzele. Cu sabia strânsă în ambele mâini, avansă și pară prima lovitură haină a armei mânuite de dușmanul său.

Mantia neagră și voluminoasă care înconjura monstrul dansa cu o viață proprie la fiecare lovitură; Kevin era dominat. Dexteritatea pe care o purtase ca pe o insignă de onoare nu făcuse decât să prelungească acel calvar într-un coșmar în adâncurile pâlپاitoare ale cavernei. Creatura îl tăia, fiecare înjunghiere sfășiind carnea netedă și expunând mușchi, țesuturi și un torent de sânge din ce în ce mai mare.

Torța din fundul peșterii pâlپاia când Kevin Ó hArtagain, războinic al regelui, căzu sub o lovitură rapidă de sabie, care îi străpunse sternul și îi înfipse un foc aprins în piept. Cu ultimele puteri, apucă oțelul fin din care fusese lucrată sabia. Ținând-o suficient de strâns încât să îi taie degetele mâinii drepte, citi inscripția sculptată pe mânerul din aur: *Răzbunare*.

Sabia fu smulsă din strânsoarea lui slăbită. Ultima imagine imprimată în ochii lui muribunzi fu cea a bestiei din fața lui retrăgându-se cu o grație deosebită, apoi dezmembrându-se la nivelul abdomenului. Ultimul sunet pe care îl auzi în timp ce un vâl de întuneric îi cobora peste ochi fu unda dulce a râsului unei tinere fete.

1

Era o zi cenușie, la fel de mohorâtă și liniștită ca fețele care umpleau sala mare. Norii atârnavă jos pe cerul amiezii târzii, încărcat de promisiunea ploii; tensiunea plutea în aer, fără să promită vreo eliberare. Mer-Nod se încruntă, adâncind ridurile care îi încrețeau fruntea în timp ce contempla paloarea nefirească ce se așternuse peste curtea regelui în acea zi tristă.

Dispăruseră vocile ridicate în discuții. Dispăruseră râsetele, muzica, poveștile poezilor. Un strat gros de neîncredere imobiliza limbile oamenilor, înăbușind sute de voci într-un murmur scăzut. Poeții se așezară la picioarele lui Mer-Nod, onorându-l ca poet principal chiar și în tăcerea lor. Harpele stăteau neatinse, sprijinite de pereții de tisă cu granulație fină ca niște jucării uitate. Purtătorii de cupe se agitau prin sală, umplând cupele cu bere și urechile cu zvonurile pe care le auziseră. Cu capul pe spate și ochii închiși într-o rugăciune murmurată către Morigu, un jongler stătea cu picioarele încrucișate pe podea, cu nouă mere de aur în poală.

Mer-Nod își dădu pe spate părul lung și negru care îi cădea peste umeri. Penele moi și gri îi încadrau fața, diminuând severitatea nasului său de șoim și a ochilor negri pătrunzători. Buza de jos plină contrasta cu solemnitatea unui maxilar proeminent acoperit de o barbă întunecată, lungă de o zi. Cu un picior sprijinit în scaun, privea fix peste mulțime.

O muchie discretă de anticipare tăia aerul, la fel de ascuțită ca săbiile strălucitoare învelite în tecile bărbaților care se distingeau din orice punct din sală. Fețele lor întunecate de soare erau gravate cu liniile fine pe care numai vântul și soarele le puteau face. Tunicile strâmte, fără

mâncă nu lăsa la vedere nici un gram de grăsime în exces pe trupurile lor tari și musculoase.

Luptătorii se amestecaseră cu ceilalți în sala mare, iar unii flirtau absenți cu tinerele, alții vorbeau pe un ton șoptit cu fermierii și păstorii. Când traversau sala, erau întâmpinați cu bătaii ușoare pe spate și cuvinte de încurajare, în timp ce mulțimea se despărțea pentru a-i lăsa să treacă. Ei erau Fianna, protectorii și adoratorii Erinului. Luptând și vânând, ei cutreierau insula, făcând dragoste și creând o legendă la fiecare oră de rătăcire a zilei.

Și acum mureau unul câte unul, trupurile lor mutilate fiind lăsate să putrezească în pădurile umede.

Mer-Nod suspină și închise ochii, știind că nimeni nu ar fi îndrăznit să-i vorbească într-o asemenea stare. Ar fi presupus că el compunea un nou poem. Cât de mult își dorea să le facă pe plac! Mâna tânjea după o pană de scris. Ce poveste a victoriei ar fi putut smulge din înfrângerea monstrului de către Kevin! Deja plănuia ritmul piesei, cu degetele lungi bătând pe brațul de stejar al scaunului său.

Murmurul de la ușă deveni zgomotos, iar oamenii se împiedicau unii de alții într-o agitație entuziasmată, deschizând calea pentru regele lor. Fețele înțepenite de îngrijorare se crăpau în zâmbete încurajatoare, neîndrăznind să-și arate teama față de bărbatul care-și făcea loc printre ei.

Pasul său era lung și sigur. Își înlocuise haina de ceremonie cu o tunică scurtă, asemănătoare cu cea purtată de războinicii săi. La exact un metru optzeci, îndeplinea cel mai mic standard pentru intrarea în Fianna. Corpul său era musculos, cu o grație leonină încolăcită în fiecare mișcare. Câteva fire argintii izvorau cu încăpățănare din coama sa întunecată de păr creț.

Chipul lui atrăgea privirile. Ochii de un albastru-închis, înconjurați de gene groase și negre, se uitau din spatele șuviței de păr care amenința să-i ascundă. Nasul îi era drept, nu suficient de subțire pentru a fi numit patrician. O barbă închisă la culoare îi accentua linia maxilarului, înconjurând buzele pline. Era o gură care se putea întinde într-un zâmbet copilăresc pentru a-și uimi curtenii; era o gură care se putea strânge într-o linie nemiloasă când își conducea oamenii în luptă.

Nu era un om care să își ascundă emoțiile și, dacă era pus la încercare, ochii săi albaștri se întunecau, strălucind ca niște pietre prețioase de nepătruns. Îl numeau Conn al Celor O Sută de Bătălii, iar el cuprinsese

Insula Erin ca un foc sălbatic într-o pădure uscată, unind și cucerind până când devenise stăpânul tuturor.

Mer-Nod permise ca un zâmbet rar să-i treacă pe buze. Calea lui Conn spre tron fusese marcată de mâini strânse, bătăi pe spate și câte un sărut ocazional pentru un copil împins în față.

În timp ce Conn se apropia de tron, îi făcu cu ochiul lui Mer-Nod.

– Să piară întunericul, poetule! Te voi scuti de taxe pentru un zâmbet autentic!

Întorcându-se cu fața la poporul său, Conn își ridică brațele. O liniște imediată se așternu peste sală. Un plânset de copil tăie strident tăcerea.

Toți ochii se întoarseră spre Conn când acesta își coborî brațele și spuse:

– Mesagerii se apropie dinspre nord. Ar trebui să sosească într-o oră. Ne aduc veștile pe care le căutăm. Vocile se ridicară, apoi amuțiră din nou în timp ce el coborî de pe podiumul îngust și se plimbă în fața tronului. Văd multe fețe speriate. Aruncă mulțimii o privire acuzatoare, apoi își relua plimbarea. Părerea mea e că ni s-a pus în față o mare provocare – un dușman fără chip care tânjește după spiritul nostru. Acesta caută să-i mutilizeze și să-i distrugă nu numai pe oamenii noștri, ci și voința noastră. Conn se întoarse din nou cu fața la mulțime, sprijinindu-și ușor palmele pe șoldurile slabe. Întrebarea este: îl vom lăsa să reușească?

O femeie din față își mușcă nervos buza. Doi războinici se holbau unul la altul de pe podeaua de lângă podiumul regelui.

O voce nazală pluti peste mulțime, rupând vraja de tăcere pe care o aruncase Conn.

– Și răspunsul este...

Toate privirile, inclusiv cea a lui Conn, se întoarseră în sus. O platformă îngustă era prinsă sus de perete, iar pe acea platformă era cocotat un pitic care se ținea de un trapez agățat de tavan. Un oftat perceptibil se ridică din mulțime în timp ce micuțul pluti ușor de pe postamentul său, cu genunchii în jurul barei trapezului. Cu susul în jos, capul său supradimensionat abia dacă rată capetele oamenilor mai înalți din Fianna.

Își încheie fraza cu o grimasă îngrozitoare:

– ... nu atât timp cât voi trăi.

Tensiunea fu spulberată, iar râsetele răsunară în sală. Un zâmbet larg înflori pe fața lui Conn în timp ce cobora în mijlocul mulțimii.

La următoarea trecere a piticului, Conn apucă trapezul și îl învârti pe acrobat pentru a-l întoarce cu fața la el.

– În numele lui Behl, ce crezi că faci, Nimbus? șuieră el.

Lipsit de o pălărie proprie într-o poziție atât de precară, bufonul șterpeli pălăria celui mai apropiat bărbat.

– Sire, ce surpriză încântătoare!

Mulțimea chicotea în timp ce Conn învârtea trapezul cu o lentoare agonizantă.

– Mă predau! strigă Nimbus. Loialii tăi supuși s-ar putea să se revolte dacă le arunc în cap fiertura groasă de fasole pe care am mâncat-o la prânz.

Mai mulți bărbați și femei se grăbiră să se îndepărteze de acea amenințare josnică.

– Singurul lucru revoltător aici ești tu, răspunse Conn, trăgându-l pe pitic de urechi până când se întoarseră unul în fața celuiilalt.

Nimbus se aplecă aproape de urechea lui Conn și îi șopti:

– Mă temeam că le pierzi atenția, sire. Am căutat doar să te ajut.

Conn îi răspunse în șoaptă:

– Cred că e mai bine decât să te legeni în ștreang, așa cum ai făcut ultima dată. Aproape că mi-ai provocat o apoplexie. Fără avertisment, împinse trapezul departe de corpul său, pentru a-l trimite pe Nimbus chițâind prin aer. Conn strigă către mulțime: Deși mă doare să mărturisesc asta, bufonul spune adevărul. Spiritul nostru triumfă!

Evită cu grijă să fie tras de nas de către Nimbus în timp ce trapezul trecea din nou pe lângă el. Aplauze de susținere se ridicară din sală.

Un bărbat însemnat drept măcelar de șorțul mototolit și însângerat ridică vocea și paharul.

– Am civilizat această țară!

Aplauzele răsunară ca un vuiet.

Un războinic chipeș cu ochi căprui interveni:

– Nu suntem noi oamenii care l-au alungat pe Eoghan Mogh, dușmanul Erinului, spre sud, spre un pământ la fel de negru și sterp ca sufletul lui?

Jonglerii începură să arunce în aer merele de aur unul câte unul.

– Și nu se tem romanii să pună piciorul pe țărmurile noastre de teamă că îi vom trimite plângând înapoi la ale lor zeițe ale războiului? proclamă o fermieră osoasă.

Doi poeți începură să spună la unison o poveste despre Macha Mong Ruad, fiica amazoanei cu părul de foc Red Hugh. Sala se transformă. Ochii străluceau de speranță, iar paharele fură ridicate peste tot în toas-turi pentru isprăvile lui Kevin, pentru generozitatea lui Conn și pentru visurile unui nou tărâm întemeiat pe onoare și cavalerism.

Conn așteptă ca elanul trapezului să se stingă, apoi îl smulse pe bărbatul ghemuit de pe el și îl așază ușor în picioare. Se plimbară împreună până la tron, Nimbus oprindu-se o dată pentru a trage de împletitura unui războinic blond încruntat, ai cărui ochi îngustați îl urmăriseră în timp ce-și scărpină creștetul.

– Care a fost scopul? întrebă Conn în timp ce se așeza pe tron.

– Să nu-l placă pe Ó Caflin. Ochi schimbători.

– Dacă ești un judecător al caracterului atât de iscusit, spune-mi, ce fel de creatură a fost trimisă ca să-l omoare pe Kevin? întrebă Conn, mângâindu-și barba.

Nimbus se cocotă pe brațul tronului și îl imită perfect, mângâindu-și bărbia netedă. Evitând lovitura absentă a lui Conn, spuse:

– Creatura este pur și simplu un om, nu un monstru sau un gigant.

– Un om care ar putea ucide patru dintre Fianna? Ți-a zăpăcit mințile mica piruetă pe trapez, Nimbus?

– Și – continuă Nimbus ca și cum nu ar fi fost întrerupt – cred că acest om este aliat cu Eoghan Mogh, trimis să riposteze și să ne distragă atenția de la *acea* bătălie.

Mer-Nod, care ascultase în timp ce se îndrepta spre zidul de care se sprijini, spuse:

– Eoghan Mogh a fost alungat în sud, fugind ca un copil la cei care îl înfiaseră. Nu ne va mai face probleme multă vreme.

Conn chicoti batjocoritor.

– Unii spun că își construiește un regat în sud și plănuiește o mare lovitură împotriva Tarei. În starea în care l-am lăsat ultima oară, mă îndoiesc că ar putea găsi aurul necesar pentru a ridica un cort.

Nimbus alunecă de pe tron și începu a jumuli cu viclenie mantia cu pene a lui Mer-Nod.

Conn închise ochii și se lăsă pe spate în tron.

– Spune-mi o poveste, Mer-Nod. Sunt obosit și tânjesc să aud ceva glorios.

Mer-Nod deschise gura să vorbească, însă simți o smucire ritmică în spatele lui. Se întoarse spre Nimbus, cu ochii întunecați sclipind, când piticul reapăru, strângând în mână un pumn de pene roșii și aurii.

– Fie ca zeii să te blesteme, pipernicitule! Dezleagă-mi mantia!

Conn râse în timp ce Mer-Nod, care se mândrea cu comportamentul său demn, începu să-l urmărească pe Nimbus cel bucuros în jurul tronului.

Nimbus fu salvat de furia ucigașă a lui Mer-Nod de o lovitură de trompetă venită din afara bastionului. Toate limbile amuțiră din nou. Mâinile lui Conn se strânseseră în pumni necruțători. Nimbus făcu ocolul pentru a se ridica la picioarele lui, în timp ce Mer-Nod își relua poziția de lângă zid, compunându-și cu efort chipul indiferent. Merele de aur se prăbușeau pe podea, în timp ce ochii unui jongler se fixau pe ușă. Poeții se opriră în mijlocul frazei, poveștile lor fiind abandonate în mijlocul bătăliei. Copiii care trăgeau cu săgeți încoace și încolo fură liniștiți de mâinile ferme ale mamelor lor.

Când ușile duble masive se deschiseră, Conn se ridică. Precum un câmp înșorit înăbușit de un mare nor de furtună, fața lui se închise într-o mască de nepătruns.

În picioare, în pragul ușii, se aflau un bărbat și o femeie acoperiți de sudoare și murdărie. Erau mesageri, atleți legendari care puteau înconjura Insula Erin într-o singură zi.

Femeia ieși din cadrul ușii pentru o clipă lungă, iar când reapăru, cauza întârzierii lor deveni sfâșietor de clară. Ea conduse un murg în mulțime. Pe spinarea sa pestriță, Kevin Ó hArtagain făcuse ultima plimbare. Un plânset înăbușit izbucni din mulțime, iar o tânără alunecă pe podea, leșinată.

Trupul lui Kevin era așezat pe spinarea calului, cu sângele întărit în părul său roșcat. Petele ruginii contrastau izbitor cu paloarea lui de moarte. Capul îi era întors într-o parte; ochii lui priveau orbește în mulțime în timp ce calul era dus în mijlocul sălii. Cei care se aflau mai aproape tresăriră și făcură un pas înapoi, întrebându-se ce văzuseră ultima dată acei ochi îngroziți. Marginile zdrențuite ale unei răni se deschideau în spate, acolo unde o sabie îi ieșise prin inimă. Un războinic care privea procesiunea sumbră își secă berea dintr-o singură înghițitură, mâinile tremurându-i pentru prima dată de când se știa.

Sunetul unui plânset în surdină îl însoți pe Conn când coborî de pe podium, transfigurat de priveliștea din fața lui. Ochii lui erau cioburi

de gheață albastră. Când ajunse la cal, își întinse mâinile și legănă capul prietenului său mort. Aplecându-se ca și cum ar șoptit ceva ce Kevin nu avea să audă niciodată, Conn scoase din adâncul gâtlejului un sunet care începu ca un mârâit. Firele de păr de pe ceafa lui Nimbus se ridicară când un strigăt de luptă feroce fu smuls din durerea lui Conn.

Sala tresări într-o agitație febrilă. Oameni din Fianna îl înconjurau pe Conn, jurăminte sângeroase și negre curgând de pe buzele strânse. Conn se întoarse spre cel mai apropiat războinic și îi șopti ceva care îi șterse toată culoarea de pe față. Bărbatul fugi spre ușă, cu Nimbus rapid pe urmele lui.

Ridicându-și mâinile deasupra capului, Conn reduse sala la tăcere.

– Îl voi ucide eu însumi pe ticălos. Buzele i se răsuciră într-o grimasă amară. Sean Ó Finn s-a dus să-mi înșeuzeze calul. Mer-Nod va acționa ca regent până la întoarcerea mea.

Sala explodă într-un tumult. Protestele puternice amestecate cu strigăte de încurajare urcară până ce deveniră un vacarm asurzitor.

Mer-Nod își părăsi locul de lângă zid și se îndreptă spre Conn, lup-tându-se să se facă auzit peste cacofonia de voci.

– Conn, asta e o nebunie! Nu ne putem permite să te pierdem!

Cu ochi strălucitori, Conn răspunse:

– Nu mă veți pierde. Când mă voi întoarce în Tara, voi purta capul monstrului care l-a ucis pe Kevin. Fie că e om sau animal, va muri în mâinile mele.

Sean Ó Finn se întoarse. Ferindu-și privirea, îi spuse lui Conn:

– Calul este pregătit. Sunt provizii suficiente pentru cinci zile.

Nimbus reapăru și el, luptându-se cu o sabie la fel de lungă precum corpul său.

Conn luă sabia și o ridică în aer. Vocea lui răsună în sală.

– Pentru Kevin, pentru Fianna, pentru Erin, creatura va muri!

Băgând sabia în teacă, fugi pe ușă și sări pe spinarea armăsaru-lui uriaș care îl aștepta. Lovind calul în galop, trecu fulgerător de porțile bastionului.

Nimbus rămase neobservat în vârtoarea mulțimii, privind după regele său și frecându-și tâmplele ce-i zvâcneau cu o mână mică și murdară.

Cerul mohorât începu să se predea unui întuneric și mai mohorât în timp ce calul lui Conn se îndepărta în galop de cetate. Nori învolburați se furișau la orizont, suflați de rafale nervoase de vânt rece.